

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωστος δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γράσματος διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 18 Ἰουνίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 29

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ποῦ ἤρθα νὰ σὰς ἐνοχλήσω, εἶπε.

Στεκόταν στὸ κατώφλι μὲ κατεβασμένα τὰ μάτια καὶ σκεπτόταν ὅτι γιὰ ὅλο τὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ φανερώσῃ στὴ γυναῖκα αὐτὴν τίς ὑποψίες τῆς Ὀνωρίνας. Φαινόταν τόσο εὐγενικῶς, τόσο καθῶς πρέπει παρ' ὅλα τὰ φτωχικά της ρούχα.

Ὡστόσο ἡ κυρία ντὲ Λεδὼν ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα ὠδήγησε τὸν Ριχάρδο σ' ἓνα φωτεινὸ σαλονάκι ἐπιπλωμένο σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ μόδα.

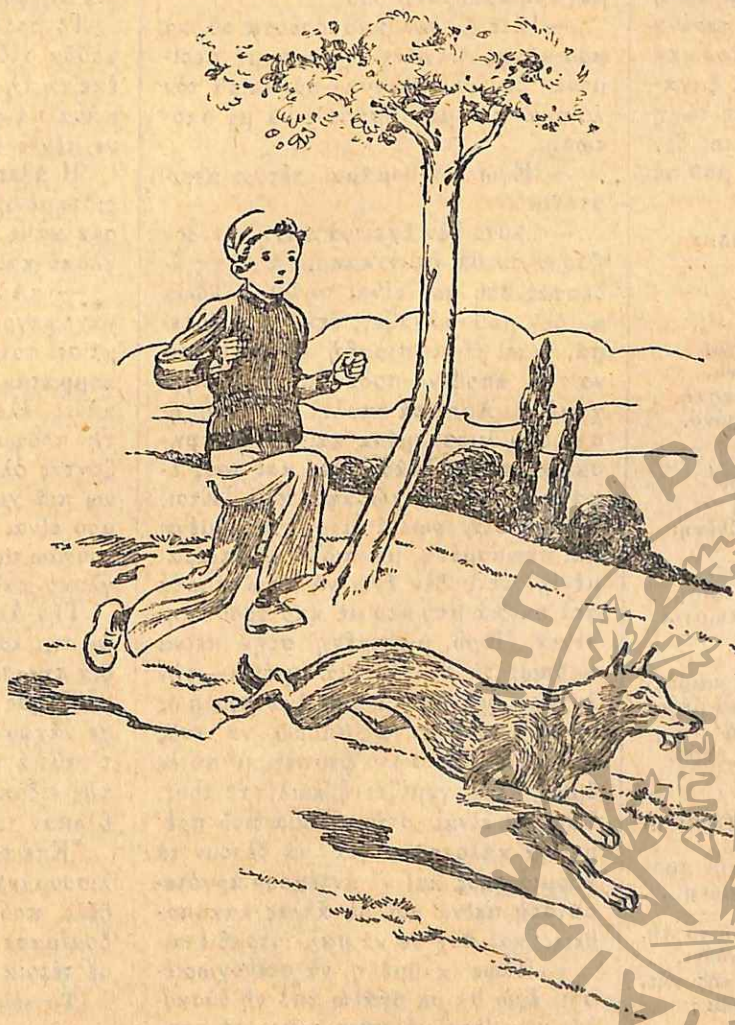
— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε ἀφοῦ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ, πές μου τί μὲ θέλεις.

Ὁ Ριχάρδος μάζεψε ὅλο του τὸ θάρρος καὶ τῆς ἐξιστόρησε τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀνναμπέλλας. Εἶπε πὺς τὴν ἀγαποῦσε σὰν μιὰ μικρότερη ἀδελφή του καὶ πὺς τὴν ἔψαχνε παντοῦ νὰ τὴν βρῇ, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καὶ νὰ, ποῦ τώρα ἡ θεία της τοῦ εἶπε πὺς καμμιά φορὰ ἡ μικρούλα κουβέντιαζε μὲ τὴν κυρία ντὲ Λεδὼν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, καὶ . . .

Σταμάτησε μὴν ξέροντας πὺς νὰ συνεχίσῃ. Μὰ ἡ χήρα ποῦ δταν ἀκούσε γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀνναμπέλλας ἔδειξε μεγάλη θλίψιν, τὸν βοήθησε.

— Καὶ τότε, μικρέ μου, θὰ σκέφθηκες, τοῦ εἶπε, πὺς ἴσως ἐγὼ ἐγνώριζα τὰ σχέδια τῆς μικρῆς σου φί-

λης, ὅτι ἴσως μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τίποτε ποῦ θὰ σὲ βοηθοῦσε τώρα ἔσένα νὰ τὴν βρῇς. Δυστυχῶς ὅχι, καὶ μὲν μοῦ παιδί, δὲν ξέρω τίποτε. Μὲ τὴν μικρούλα αὐτὴ δὲν ἔχω κάνει παρὰ μερικὲς ἀσήμενες κουβέντες. Ἄλλωστε δὲν τὴν ἔχω ἰδεῖ παρὰ μο-

νάχα ἀπὸ μακριὰ καὶ ποτέ της δὲν ἤρθε στὸ σπίτι μου. Μὲ πιστεύεις, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— ὦ, ναί, κυρία, ἔκανε ὁ Ριχάρδος, κοκκινίζοντας ὡς τίς ρίζες τῶν μαλλιών του.

Ἡ κυρία τοῦ ἔπιασε ἐλαφρὰ τὸ σαγόνι καὶ τὸν κοίταξε βαθεῖα στὰ μάτια.

— Ἀγαπητό μου παιδί, τοῦ εἶπε, λυπᾶμαι σ' ἀλήθεια πολὺ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτε. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ξαναβρῇς γρήγορα τὴν ἀδερφούλα σου. Ξέρω τί σημαίνει νὰ χάνῃ κανεὶς ἐκείνους ποὺ ἀγαπάει.

Καὶ ἡ φωνὴ της μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐτσάκιζε. Ὁ Ριχάρδος ἔμεινε σιωπηλός. Ἐψαχνε νὰ βρῇ νὰ πῇ τίποτε στὴν κυρία γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, δταν τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἓνα μικροσκοπικὸ καραβάκι ἀπὸ φελλό, βαλμένο ἐπάγω στὴν κονσόλα. Ἦταν σωστὸ καράβι μὲ τὰ κατάρτια του, μὲ τὰ σχοινιά του. Στὸ μεγάλο κατάρτι ἦταν ὑψωμένη ἡ σημαία καὶ ἡ ἀγκυρὰ ἦταν σηκωμένη σὲ πλευρά του. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραία καὶ δύσκολα ἐκεῖνα ἐργόχειρα ποὺ κάνουν οἱ φυλακισμένοι ἢ οἱ ναυτικοὶ στὶς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς μοναξιάς τους.

Ὁ Ριχάρδος δὲν ἦταν περίεργος, μὰ τὸ παιχνιδάκι αὐτὸ τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Πῆγε κοντὰ καὶ τὸ παρατήρησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

— Ποιὸς τὸ ἔκανε ; ρώτησε.

Ὁ Ριχάρδος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὸν Λύκο . . .

θηκε κι' αὐτὸς, μπροστὰ στὸ μεγάλο ἐκεῖνο βάλτο μὲ τὰ μυῖρα νερά...
« - Μπά ! οἱ Βαλακιάδες ! εἶπε βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τὰ ραδιασμένα κορίτσια τοῦ Παρθεναγωγείου. Κι' ὅταν πλησίασε καὶ κατάλαβε σὲ τί ἀμνηστία καὶ ἀπελπισία βόσκονταν σκέφθηκε ἀμέσως πὼς αὐτὴ ἦταν μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ φανῇ «ἐπλότης», καὶ τοὺς ἐφώνασε :

— Μὴ φοβάσθε, δεσποινίδες ! Κάμετε λίγη ὑπομονὴ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς σώσω. Νά, ἐδῶ παρακάτω εἶν' ἕνας σωρὸς ἀπὸ μεγάλες σανίδες. Εἶμαι δυνατὸς ἐγώ. Θὰ πάρω τὴ μεγαλύτερη καὶ θὰ τὴ ρίξω ὡς ἐκεῖ πού στεκεσθε. γιὰ νὰ σᾶς γίνῃ γεφύρι. Ἔτσι θὰ περάσετε χωρὶς νὰ βραχῆτε οὔτε τόσο δά ! Σταθῆτε !

Ἔτρεξε ὡς ἐκεῖ πού ἦταν οἱ σανίδες σήκωσε μὲ δύναμη τὴν πιὸ μεγάλη, γύρισε στὸ βάλτο καὶ φώναξε :

— Προσοχή ! Τὴ ρίχνω ! . . Ἔνα, δύο . . τρία !

Ἄλλὰ τί ἐγινε μὲ τὸ «τρία», θὰ ἰδῆτε μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δοκίμω, ὅπως λέγαμε, συνέχισε ἡ θεία Πόλλυ, κακὸ δὲν ἦταν τὸ ἄμωρο, ἀλλὰ ἦταν παλαβὸ κι' ἐλαφρόμυαλο. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξεσυνερίζεται κανεὶς γιὰ τίς τρέλλες του. Γι' αὐτὸ λέω πὼς δὲν ἦταν κακὸ, εἶχε μάλιστα χουστὴ καρδιά καί . . .

Ἐδῶ ἡ θεία Πόλλυ κόπηκε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Τζέι μου — γεμάτος τρέλλες καὶ διαβολιὲς μὰ τόσο καλὸκαρδὸ παιδί. Καὶ νὰ συλλογίζομαι πὼς τὸ ἔπιασα καὶ τὸ ἔδειρα γιὰ τὴ νόμισα πὼς μοῦ εἶχε πάρει τὴν ἀφρόκρεμα χωρὶς νὰ θυμῶ ὁλόκληρο πὼς τὴν εἶχα χύσει ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιὰτὶ ἦταν ξυνοσμένη. Καὶ τώρα-τώρα δὲν θὰ τὸ ξαναἰδῶ ποτέ-ποτέ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὸ δυστυχισμένο τὸ ἀγοράκι μου.

Καὶ ἡ κυρία Χάρπερ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς πού νὰ σοῦ σπαράξεται ἡ καρδιά.

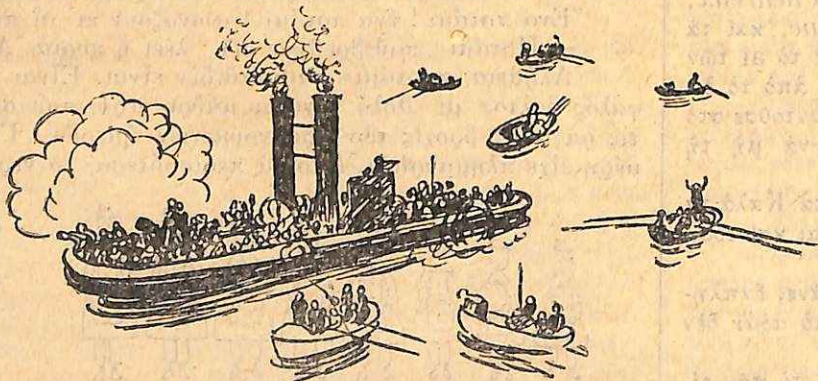
— Ἐλπίζω πὼς ὁ Τόμ εἶναι καλύτερα ἐκεῖ πού βρίσκεται, εἶπε ὁ Σίδ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἂν εἶχε κι' ἐδῶ λίγο καλύτερους. . .

Ὁ Τόμ ἐνοίωσε τὸ ἀγκυροκόιταγμα τῆς θείας του μὲλο πού δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἰδῇ.
— Οὔτε λέξη δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ξεστομίσης γιὰ τὸν Τόμ μου τώρα πού τὸν χάζεμα. Ἐννοῖα σου καὶ θὰ φροντίσῃ ὁ Θεὸς γι' αὐτὸν ὥστε εἶναι περὶ τὸ νὰ ἐνδιχέρεσαι σὺ, ἀκούς ;
«Ὁ, κυρία Χάρπερ, δὲν ξέρω πὼς θὰ ὑποφέρω τὸν καὶ μὲν του. πὼς θὰ κἀνω χωρὶς αὐτὸν τώρα. Ἦταν ἡ μὴν

μου παρηγοριά, μὲλο πού καμμιὰ φορά μὲ τυραννοῦσε σκληρά.

— Ὁ Κύριος τὰ ἔδωκε, ὁ Κύριος τὰ ἐπῆρε, δοξαζόμενο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Μὰ εἶναι βαρὺ . . . ἄχ εἶναι πολὺ βαρὺ. Νά, τὴν περασμένη Κυριακὴ ἦρθε καὶ μοῦ ἔσκασε μιὰ στράκα μπροστὰ στὴ μύτη μου καὶ τοῦ ἔδωσα μιὰ πού ἔπεσε κάτω. Ποῦ νὰ φαντασθῶ πὼς τόσο γρήγορα. . . ἄχ ἂς μπορούσε νὰ μοῦ τὸ ξανακάνῃ πάλι — θὰ τὸ ἀγκάλιαζα καὶ θὰ τοῦδινα καὶ χίλιες εὐχές.

— Νά, νά, σᾶς καταλαβαίνω κυ-

Πάμπολλες βάρκες περιτριγυρίζαν τὸ βαποράκι. (Σελ. 234, στ. β')

ρία Χίτσερ, σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλὰ Νά, μὴν πᾶμε μακριὰ μὲ τις προχθές τ' ἀπόγευμα ἔπιασε ὁ Τόμ μου καὶ ἔχυσε σχεδὸν ὅλο τὸ «Πονοφόνον» μὲς στὸ στόμα τῆς γάτας πού νόμισα πὼς τὸ δυστυχισμένο ζῶον θὰ μοῦ γκρεμίστῃ ὅλο τὸ σπῆτι. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, τοῦ ἔδωσα μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὴν δακτυλήθρα. Καὶ μὲν παιδί, καὶ μὲν μου παιδί. Τώρα ὅμως γλύτωσε ἀπ' ὅλα τὰ βέσκανα. Καὶ τὰ τελευταῖα του λόγια πού ἀκούσα ἀπ' αὐτὸν ἦταν νὰ μοῦ κἀνῃ παράπονα. . .

Μὰ ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ ἦταν ἀδυστάχτη γιὰ τὴ γριὰ θεία καὶ ἀναλύθηκε σὲ θρήνους. Ὁ Τόμ ἄρχισε τώρα κι' αὐτὸς τ' ἀναφυλλῆτὰ ἀπὸ λύπη γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Ἀκούσε τὴ Μάιρη πού ἐκλαίγε καὶ πότε-πότε ἔλεγε κανένα καλὸ λόγο ἀναφέροντας τ' ὄνομά του. Ἀρχισε νὰ σημάτῃ πολὺ καλὴτερη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ ἐκείνην πού εἶχε πρὶν καὶ τόσο τὸν εἶχε συγκινήσει ἡ λύπη τῆς θείας του πού τοῦ ἐρχόταν νὰ πεταχθῇ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ν' ἀλλάξῃ τὴ λύπη τῆς σὲ χαρά.

Ἡ ἐντύπωση πού θὰ ἔκανε μιὰ τέτοια θεατρικὴ ἐμφάνιση ἦταν πολὺ τοῦ γούστου του, μὰ κατάφερε νὰ νικήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτὴν καὶ νὰ μὲν σιωπηλὸς κι' ἀκίνητος. Ἐξακολούθησε νὰ παρακολουθῇ τὴν κουθέντα κι' ἀπὸ κάτι ἄκρες μέσες κατὰλαβε πὼς στὴν ἀρχὴ εἶχαν ὑποπτευθῇ πὼς τὰ παιδιὰ θὰ πνίγησαν στὸ κολύμπι. Ὑστερα ἐγινε γνωστὴ ἡ ἐξαφάνιση τῆς σχεδίας καὶ μερικὰ παιδιὰ εἶπαν ὅτι οἱ δύο χαμένοι τοὺς εἶχαν πεῖ κρυφὰ πὼς τὸ χωριὸ θ' ἀκούγε σὲ λίγο σπουδαῖα πράγματα !

Τὰ σοφὰ κεφάλια τοῦ χωριοῦ εἶχαν συνδυάσει τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ συμπέραναν ὅτι οἱ φυγάδες εἶχαν πάρει τὴ σχεδίαν καὶ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ φανερωθοῦν στὸ παραπάνω χωριό.

Ὡς τὸ μεσημέρι ὅμως ἡ σχεδία βρέθηκε ἀδειανή καὶ πεσμένη ἔξω στὴν ἀκροποταμιά πέντε-ἕξι μίλια παρακάτω κι' ἔτσι ἡ ἐλπίδα ἐκείνη χάθηκε. Δίχως ἄλλο τὰ παιδιὰ θὰ εἶχαν πνιγῇ γιὰτὶ ἀλλοιῶς ἡ πείνα θὰ τὰ ἔκανε νὰ γυρίσουν στὸ σπῆτι τους πρὶν βραδυάσῃ. Φαντάζονταν ὅτι δὲν στάθηκε δυνατόν νὰ βροῦν τὰ πτώματά τους γιὰτὶ τὸ δυστύχημα θὰ συνέβῃ στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ δ.

πὺ τοῦ ρεύμα εἶναι δυνατό, γιὰτὶ ἀλλοιῶς τὰ παιδιὰ ἤξεραν καλὸ κολύμπι καὶ θὰ κατάρφεναν νὰ βγοῦν κολυμπώντας ἔξω.

Ἦταν Τετάρτη ἀπόγευμα. Ἄν δὲν τοὺς ἔβρισκαν ὡς τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὶ θὰ γινόταν στὴν ἐκκλησίαν τὸ μνημόσυνό τους. Ὁ Τόμ ἐνοίωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Ἡ κυρία Χάρπερ καληνύχτισε μὲ ἀναφυλλῆτὰ καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Σπρωγμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀμωμάτο αἰσθημα οἱ δύο δυστυχισμένες γυναικες

ἔπεσαν ἡ μία στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, ἐκλαψαν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ στὸ τέλος ἀποχαιρετίστηκαν. Ἡ θεία Πόλλυ εἶπε μὲ ξεχωριστὴ τρυφερότητα καληνύχτα στὸν Σίδ καὶ στὴ Μάιρη. Ὁ Σίδ σιγὸκλαίγε, μὰ ἡ Μάιρη θρηνοῦσε μὲ λυγμούς.

Ὑστερα ἡ θεία Πόλλυ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε γιὰ τὸν Τόμ, τόσο συγκινητικὰ, μὲ τέτοιο πάθος καὶ μὲ τέτοια ἀγάπη στὴ γεροντικὴ τρεμουλιαστὴ φωνή της, ὥστε ὁ ἐγκληματίας κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι δὲν μπό-

ρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ἀναγκάστηκε ὥστόσο νὰ μείνῃ ἀκούνητος πολλὴ ὥρα ἀφροῦ ἔπεσε ἡ θεία του στὸ κρεβάτι γιὰτὶ στριφογύριζε πότε ἀπ' τὸ ἕνα πλευρὸ καὶ πότε ἀπ' τὸ ἄλλο καὶ κάθε τόσο ἀναστενάζε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς της. Στὸ τέλος ὅμως ἡσούχασε καὶ μόνον πότε πότε ἔβγαζε μὲς στὸν ὕπνο της κανέναν ἀναστεναγμό. Ὁ Τόμ βγήκε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, σηκώθηκε ὀρθὸς, σκέπασε μὲ τὸ χέρι του τὸ φῶς τοῦ κερικοῦ καὶ στάθηκε κοιτάζοντάς τιν. Ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη ψυχρότητα γι' αὐτήν. Ἐβγαλε τὴν φλούδα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὴν ἔβαλε κοντὰ στὸ κερί. Ἐξάφνα μιὰ ἰδέα τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένος καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ὁλόκληρο ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ φαεινὴ ἰδέαν πού τοῦ κατέβηκε. Ἐνάβαλε γρήγορα τὴν φλούδα στὴν τσέπη του, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο, γερασμένο πρόσωπο καὶ φίλησε τὰ χλωμὰ μάγουλα. Ὑστερα γλύστρησε ἀθόρυβα ἔξω κι' ἐκλείσε τὴν πόρτα πίσω του. Κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο πού εἶχε ἔρθει, πῆγε ἐκεῖ πού ἦταν ἀραγμένο τὸ βαποράκι καὶ ἀνέβηκε θαρραλέα στὸ κατὰ-

στρωμα, γιὰτὶ ἤξερε πὼς ὁ μόνος φύλακας πού βρισκόταν ἐπάνω αὐτὴν τὴν ὥρα συνείθιζε νὰ κατεβαίνῃ στὴν καμπίνα καὶ νὰ κοιμᾶται σάν ψόφιος. Ὁ Τόμ ἔλυσε τὴν βαρκούλα, πήδησε μέσιν καὶ ἄρχισε νὰ τραβάῃ προσεκτικὰ τὸ κουπί ἀνεβαίνοντας τὸ ποτάμι. Ὅταν ἔφθασε ὡς ἕνα μίλλι πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔστριψε δεξιὰ καὶ ἄρχισε νὰ τραβάῃ μὲ δύνμη διευθύνοντας τὴν βάρκα του πρὸς τὴν ἀντίθετη δὺση. Χωρὶς δυσκολία ἀράξε ἐκεῖ ὅπου ἦταν τ' ἀπόγευμα ἀγ-

κυροβολημένο τὸ βαποράκι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε μήπως δὲν θὰ ἦταν καλύτερο νὰ κρατήσῃ τὴ βάρκα, γιὰτὶ σάν πλεούμενο ἦταν νόμιμη λεία γιὰ ἕναν πειρατὴ. Μὰ φοβήθηκε ὅτι θὰ ἔκαναν ἐρευνες γιὰ νὰ τὴν βροῦνε κι' ἔτσι ἴσως νὰ τοὺς ἀνακάλυπταν. Ἐπῆδωσε λοιπὸν στὴ στεριά καὶ μπήκε μέσα στὸ δάσος. Ἦταν πεθαμένος ἀπὸ κούραση καὶ μόλις ἔσερνε τὰ πόδια του. Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ προχωρημένη καὶ κόντευε νὰ ξημερώσῃ ὅταν ἔφθασε στὴ ρηχὴ ἀμμου-

τιμος. Γιὰ κάτι ἄλλο θὰ ἔχῃ πάει. Θὰ ἤθελε ὅμως νὰ ξερα γιὰ τί.

— Καλὰ, μὰ τὰ πράγματα πού ἀφῆσε στὸ καπέλλο εἶναι τώρα δικὰ μας, ἔ ;

— Σχεδόν, μὰ ὅχι ἀκόμα, Χώκ. Νά, ἐδῶ στὴ φλούδα ἔχει γράψει : Τὰ πράγματα εἶναι δικὰ σας, ἂν δὲν γυρίσω πίσω ὡς τὸ πρωί.

— Καὶ νάμαι πού ἦρθα ! φώναξε ὁ Τόμ καὶ ἔκανε μὲ δραματικὸ ὕφος τὴν ἐμφάνισή του στὴ σκηνή.

Δὲν ἄργησαν νὰ ἐτοιμάσουν ἕνα

πλοῖο πρὸγευμα ἀπὸ ψάρι καὶ λαρδί καὶ ἐνῶ καταγίνονταν νὰ τὸ καταβροχθίσουν ὁ Τόμ τοὺς διηγῆθηκε τίς περιπέτειές του μὲ τίς σχετικὲς γαρνιτούρες. Ὅταν τέλειωσε τὴν ἀφήγησή του καμάρωναν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι σάν ἥρωες καὶ δὲν μιλοῦσαν πιά παρὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά τους. Ὑστερα ὁ Τόμ βρῆκε ἕνα δροσερὸ ἔσκιον κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ἐνῶ οἱ ἄλλοι πειρατές κατέβηκαν νὰ ψαρέψουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιε'

Μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ ὅλη ἡ συμμορία κατέβηκε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ βάλλθηκε στὸ ψάξιμο γιὰ αὐτὰ χελώνας. Ἐσκάλευαν τὴν ἄμμο μὲ ξύλα καὶ ὅπου ἔβρισκαν κανένα μέρος κάπως χαλαρὸ ἔσκαδαν μὲ τὰ χέρια τους. Καμμιὰ φορὰ τύχαινε νὰ βροῦν πενήντα, ἑξήντα αὐτὰ σ' ἕνα σωρό. Ἦταν ὁλοστρόγγυλα, κατὰλευκα καὶ μεγάλα σάν καρύδια. Τὸ βράδυ δέιπνισαν θεοπέσια με αὐτὰ τηγανητὰ μὲ λαρδί καὶ τοὺς περίσσεψαν καὶ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Ἔτσι ἐξημέρωσε ἡ Παρασκευή. Ἀφροῦ πρὸγευματίσαν κατέβηκαν μὲ ἀλαλαγμούς στὴν ἀμμουδιὰ, ἔκαναν τοῦμπες, ἐπαίξαν κυνηγητὸ καὶ μὲς στὸν ἐνθουσιασμό τους πέταξαν τὰ ρούχα τους κι' ἔμειναν ὁλόγυμνοι. Τὰ τριανταφυλλὶ δέρμα τους τοὺς θύμιζε τὸ «μαγιό» τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ ἵπποδρομίου. Στὴ στιγμὴ λοιπὸν χάραξαν ἕναν κύκλο στὴν ἀμμουδιὰ καὶ τὸ ἵπποδρόμιό τους ἦταν ἑτοιμό.

— Ἐνα ἵπποδρόμιό μὲ τρεῖς παλιὰτσους, γιὰτὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ παραχωρήσῃ στὸν ἄλλον αὐτὴ τὴ φιγουράτη καὶ ἐπίζηλη θέση.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας κάνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ «ζοῦν» τὰ παραμύθια πού μαθαίνουν. Στὴν εἰκόνα βλέπετε μιὰ μικρὴ Γερμανίδα ντυμένη σάν Κοκκινοσκουφίτσα.

διὰ ἀντικρὺ στὰ νησιά. Κάθισε λίγο νὰ ξεκουραστῇ ὥσπου βγήκε ὁ ἥλιος βάφοντας ὁλόχρυσον τὸν ποταμὸ μὲ τὸ φῶς του. Ἐπεσε τότε στὸ νερό καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στάζοντας ὁλόκληρος στὸ μέρος ὅπου εἶχαν τὸν καταυλισμό. Ἀκούσε τὸν Τζέι νὰ λέγῃ :

— Ὁχι, Χώκ, ὁ Τόμ εἶναι τίμιος ! Σίγουρα θὰ γυρίσῃ πίσω, δὲν γίνεται λιποτάκτης. Ἐρεῖς πὼς αὐτὸ θὰ ἦταν ντροπὴ γιὰ ἕναν πειρατὴ, κι' ὅσο γι' αὐτὸ ὁ Τόμ εἶναι πολὺ φιλό-

δοῦς ἀντικρὺ στὰ νησιά. Κάθισε λίγο νὰ ξεκουραστῇ ὥσπου βγήκε ὁ ἥλιος βάφοντας ὁλόχρυσον τὸν ποταμὸ μὲ τὸ φῶς του. Ἐπεσε τότε στὸ νερό καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στάζοντας ὁλόκληρος στὸ μέρος ὅπου εἶχαν τὸν καταυλισμό. Ἀκούσε τὸν Τζέι νὰ λέγῃ :

(ἔσται· καλὴ ἐπιτυχία καὶ... στὰ λατινικά· εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ὥραία Μαγική· Εἰκόνα·) Παπουτωμένον Γάτον, Μέφιτο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιουνίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Αὐγούστου.

373. Λεξιγραφίος

Τὸ πρῶτο καίει, δὲν πιάνεται...
Πιάνεται τᾶλλο στὸ κυνήγι·
Μὰ καὶ τὸ πρῶτο πιάνεται,
Κι' ἄς καίη, ὅταν μὲ τᾶλλο σμίγῃ.
Νηρηΐς

374. Στοιχειόγραφος—Μεταγραμματισμός

Τοῦ Αἰγαίου κάποιο νησί,
Ἄν τοῦ λείψῃ ἡ κεφαλὴ
Κι' ὁ λαιμὸς ἂν τοῦ ἀλλαχθῇ,
Τί θὰ γίνῃ λέτε;
Μὲ τὸ νοῦ σας βάλετε
Κάτι τι ποὺ ψάλλεται
Μὰ καὶ τραγουδιέται!
Νηρηΐς

375. Ἀναγραμματισμός

Στὴν ἐποχὴ μου τί πολλὰ
Λουλούδια ποὺ εὐωδιάζουν!
Μὰ τὴ σειρά τους μοναχὰ
Τὰ γράμματά μου ἀλλάζουν,
Κι' ἐμπρὸς σου ὕψωνεται τρανὸ
Μέσ' στὰ Βαλκάνια βουνό.
Μέννα Λίτσα

376. Αἵνιγμα

Θαλασσινὸ πουλὶ τὸ ἀρσενικό·
Μὰ τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ τὸ θηλυκὸ
—Ἡ ἡ κυρία του, νὰ ποῦμε—
Εἶναι καὶ πόλη ἑλληνικὴ
Καὶ μάλιστα θεσσαλική·
Δὲν εἶν' αὐτὸ γιὰ νάποροῦμε;
Βασίλισσα Νεφερίτι

377. Μαϊάνδρος

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: ποταμός, μικρόσωμος ἄνθρωπος, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, ἐπίρρημα χρόνου, τελικὸς σύνδεσμος, πρόθεσις, ὄρος βουλκανικόν, μέρος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, βαλκανικὴ πρωτεύουσα, ρήμα, εἶδος ποιήματος, θεὰ, ἀρχαία ποιήτρια, ἀστερισμός, ἐπίρρημα χρόνου.
Σίφουνας

378. Κρυπτογραφικόν

123456748—Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
25768 —Ἐπιθετον.
3274 —Μέρος τῆς οἰκίας.
45674 —Μέρος τῆς πόλεως.
572168 —Ἀλιευτικόν.
6255768 —Κάτοικος χώρας τ. Εὐρώπης.
7623 —Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
82768 —Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσκεισμου

379—388. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα
Α'.—Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τοῦ Π νὰ σχηματισθοῦν, δι' ἀναγραμματισμοῦ πάντοτε, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σόλος, πόσις, εἴλωρ, Αἶνος, Θαλῆς

Β'.—Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν εὐρεθησομένων λέξεων, δι' ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,

νὰ σχηματισθοῦν, πάντοτε σχεδὸν δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Μέννα Λίτσα

389. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἰσχυρὰ τῶν ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Π. Γραφῆς:
εὐεῖδής, ἔλαφρός, δραστηριότης, εὐγενής, τύχη, πλάτος.

Παράξενος

390. Μικτὸν

ννκκ-ε-οοω

Ραμνουσία Ἀρτεμῖς

391. Γεῖφος

Ι Ι Ι Ι Ι Ρῶσσοι τὸ
Ι Ι Ι Ι Ι Κῶς
Ι Ι Ι Ι Ι
Ι Ι Ι Ι Ι
Ι Ι Ι Ι Ι

Σίφουνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 14.

168. Ἀθηναῖς (Ἀθηνᾶ, ἴς) — 169. Ἄνδεις (ἄν, δῖς). — 170. Ρακί—Ἰράκ. — 171. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα. — 172. Τύρανα. — 173.

174—188. Διὰ τοῦ Α: λᾶός. Ρ Ο Ι Α Δέρος, κάλος, λύρα, ἄλα. Ο Ν Α Ρ ζών. — 179—181. 1, Πανήγυρις. 2, Ἀτμόσφαιρα. 3, Σιδηρόδρομο. — 182. ΚΑΝΝΑΙ-ΝΙΚΑΙΑ (ἄΚοΝτιον, ἈΑρῖσσα, ἈΝα-Κρέων, ἈΝτΑιος, ὁ Ἀλῖς, ΚῖνΑ). — 183—185. 1, Σπεῦδε βραδέως. 2, Θεὸν σέβου. 3, Γλώττης κράτει. — 186. Ἡ Σίμνος εἶναι νῆσος μικρὰ (εἰς ικ ιν, ὡς, ιν ἐν ις, ὁσμῇ, κρᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—509]

Σίνα, βλέπε (ΛΖ'—713) κι' ἄς πᾶψῃ
Σκάθε συζήτηση. Τόμπολα

[ΛΗ'—510]

Χατζίνα Ἐλίζοντο, σὲ δέχομαι, καθὼς καὶ τὸν Φτωχὸν Ἀριστοκράτην καὶ τὸν Ἑρμουπολίτην. Γράψατε: Κον Σταῦρον Καραμάνον, Δερινῷ 17 Ἀθῆναι, διὰ Ἑρρίκον ντ' Ἀλμπάρε

[ΛΗ'—511]

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»!!!
Συλλογήμενες ἐκτελῶνται!!!...
Πυρ...! Σίλλερ = Κοῆρ, Συριανός = Κουντούρης, Ὑβραϊσκόπουλο = Κωνσταντινίδης, Πιγκουίνος—Μίσις οφ = Κριτσίνης Σαχίνης = (ποιητὴς!!!) Θαλασσοκράτωρ = Κυθωνεύς, Δημήτρωφ = Δαπόλλας, Κάννιγκ = Βροντιάδης, Κεφάλας = Ἀργυράκης.

Μπαμπασῷ

[ΛΗ'—512]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΤΘΙΔΩΝ»
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κοκκινωσκουφίτσα, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Διχουδῖτσα, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Δευκὴ Ἀραπία, ΤΑΜΙΑΣ: Ξανθὴ Ὁρεϊβάτις, ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ: Τρελλὴ Χαβανέζα, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ: Ξανθὴ Ἀμαζών.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Θεσ/νίκης: Ἀνθος τοῦ Μαῖου, Πειραιῶς: Ξανθὴ Ὑδραίοπούλα.

ΣΚΟΠΟΙ: Διάδοσις Διαπλάσεως, συγκεντρώσεις, διαγωνισμοί, ἀποκολύψεις (ἄνευ παρεξηγήσεων). ΔΕΧΟΜΕΘΑ Μέλη καὶ Ἀντιπροσώπους.

Τύποις 3. Σεργιάδου

[ΛΗ'—513]

ΙΔΡΥΟΜΕΝ τὸ «ΔΕΞΙΚΟΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ». Διαπλάσπουλα, τρέμετέ-ε-ε εἰ! ΑΤΘΙΔΕΣ

[ΛΗ'—514]

Περιμένετε ΕΚΠΑΛΗΣΕΙΣ ἀπ' τῆς ΑΤΘΙΔΕΣ

[ΛΗ'—515]

Ἀρκετὰ βασιλεύσας στὴ Βυζάντιο, Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου=Μπαρλᾶς. Ξανθὴ Ἀμαζών

[ΛΗ'—516]

«Ραδιο Ἑλλάς»! τὸ Σίλλερ στὴ (ΛΗ'—268) τυπώθηκε κατὰ λάθος (Διαπλ. βεβαιώνεται).

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΛΗ'—517]

Ντανιὲλ Νταριέ, δὲν καταλαβαίνω ποῖα γράμματα ἐννοεῖς στὶς ἀγγελίες σου. Γράψε μου στὴ Δ]σι τοῦ Συλλόγου.

Ρόμπερ Τεύλορ

[ΛΗ'—518]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ τὴν Μεγάλην Τάξιν. Στείλατε: Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν, διὰ Ἀρτανιάν, Ἀθῆνας.

Ἀρτανιάν

[ΛΗ'—519]

ΜΑΡΙΤΑΝΑ, ἀρκετὰ ἐπαίξεις ρόλο θηλυκοῦ· θὰ σὲ βομβαρδίσω προσεχῶς. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—520]

ΛΕΝΑ ΧΑΡΡΗ, εἰσαι τρέλλα μὲ τὰ ροῦχα τῆς ἀρχηγίνας. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—521]

ΛΕΓΓΑ μου, βιάσου στὸ ταξίδι, γιὰτὶ σοὺ ἔτοιμασα ἀνθοδόκη καὶ... μὴ μαραθῇ. Εὐδάννα

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1937), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν οἱ 43 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἱεροφ. δρχ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 καὶ 1937 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464) ἱεροφ. δρχ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ἱεροφ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 ἐπίσης ἱεροφ.

Οἱ ΑΛΛΑΔΕΥΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ. Ἀλλῶς δὲν εὐδυνόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των